

[Geert-Jørgensen.]

være ganske privat paa samme Maade som Sygeforsikring. Men de forkvaklede sociale Tilstande gør altsaa en saadan Lovgivning nødvendig.

Det er dog en stor Fejl at tro, at det er Arbejdsgiverne, der betaler Præmierne, for de gaar altid ind i Forretningen som en Driftsudgift, og den væltes selvfølgelig over paa Varepriserne; og da Arbejderne er de fleste Købere, maa de selvfølgelig selv betale Præmierne i Form af forhøjede Varepriser. Kun Landmændene kan ikke overvælte paa Priserne. Men saa virker det, ligesom den Slags Ting gør alle andre Steder: som Løntrykkeri, og saa bliver det alligevel Arbejderne, der kommer til at betale.

Jeg skal kun knytte nogle faa Bemærkninger til Lovforslagets enkelte Bestemmelser. Jeg standser ved § 2, der ikke blot bestemmer, at Staten og Kommunen forsikrer sine Tjenestemænd og sine Arbejdere, men ogsaa de Personer, der udøver borgerlige og kommunale Ombud. Jeg gaar ud fra, at der ved dette Udtryk: borgerlige og kommunale Ombud, forstås alle dem, der er valgt til en eller anden Bestilling, og jeg tænker her fortrinsvis paa Sogneraadmedlemmer og Rigsdagsmænd.

Jeg synes dog, det er noget ved Siden af, at Staten skal holde Rigsdagsmændene ulykkesforsikrede, naar de gaar til og fra Rigsdagen, og naar de opholder sig i denne Sal, hvortil der jo ellers ikke knytter sig stor Risiko. Her venter vi jo ikke Bomber og Granater fra Tilhørerpladserne, og her venter vi heller ikke de Slagsmaal, som ofte finder Sted i udenlandske Parlamenter — her er for øvrigt ikke saa forfærdelig mange i selve Rigsdagssalen til at slaas, saa det er der ikke saa stor Fare for. Men jeg vil dog bede mig fritaget for, at Staten skal ulykkesforsikre mig. Jeg har selvfølgelig været ulykkesforsikret gennem mange Aar, det er noget, jeg selv sørger for, men at Staten skal ulykkesforsikre Rigsdagsmændene, synes mig at være noget, som Rigsdagsmændene ganske simpelt ikke kan være bekendt at tage imod, saa lidt som man kan være bekendt at ulykkesforsikre en Mand, fordi han er blevet Sogneraadmedlem.

Det ser ogsaa noget ejendommeligt ud, at Staten skal forsikre Personer, der er anbragt paa Forsørgelsesanstalter, Fængsler, Tvangsarbejdsanstalter, Arresthuse, Sindsygehospitalet, Opdragelsesanstalter og lignende Anstalter. Det turde dog i nogen Maade være overflødigt. I alle Tilfælde gæl-

der det, at Staten har saa mange Tjenestemænd, som alle skal være ulykkesforsikrede, at jeg henstiller, om det ikke kan betale sig for Staten at være sin egen Assurandør, om det ikke bliver billigere. Det er jo noget, jeg ikke kan udregne, det skal der aktuar-mæssigt Arbejde til, men jeg kunde dog tænke mig, at Staten med sine mange Tjenestemænd kunde staa sig ved at være sin egen Assurandør.

Men saa kommer jeg til § 15 i dette Lovforslag, som jeg maa anbefale ganske og helt gaar ud. Efter § 15 skal der oprettes 4 Forsikringsforbund under gensidigt Ansvar. Hvem der skal oprette dem, hvem der skal administrere dem, hvem der skal skrive deres Vedtægter m. m., siges der ikke noget om. Hvordan det nærmere skal gaa til med denne Oprettelse af de 4 Forsikringsforbund, er Lovforslaget ganske tavst om.

Man kan tænke sig to Ting. En Statsinstitution synes det ikke at skulle være, eftersom det hedder, at Socialministeren skal kontrollere Vedtægterne; ellers var det jo ham, der skulde skrive Vedtægterne. Man kunde da tænke sig, at de skal oprettes helt privat, og det maa vel ogsaa være Meningen. Men hvis nu ingen private Mennesker vil oprette disse Forsikringsforbund, hvordan sker det saa?

For øvrigt betragter vi Retsforbundsfolk dette med Oprettelsen af Forsikringsforbund som noget ganske urimeligt. Skal det være en Statsanstalt, hvad der har været foreslaaet, anser vi det for ganske urimeligt, at Staten skal konkurrere med sine egne Borgere med Hensyn til Erhverv. Forsikringsvirksomhed er hos os et betydeligt Erhverv, der beskæftiger mange Mennesker, et samfundsnyttigt Erhverv, der bl. a. virker i høj Grad som Kapitalopsparing, hvilket vel mest gælder Livsforsikringsvirksomheden, men ogsaa andre Forsikringsarter, idet Selskaberne altid ligger inde med store Reservefunds, som laanes ud i produktivt Øjemed.

Naar Staten optræder som erhvervsdrivende, skader den jo samtidig de private Virksomheder, og der er i vore Dage en Tendens hos Politikere til at drage flere og flere Virksomheder ind under Staten, hvad der altid vil virke skadeligt, for Landets Borgere forstaaer altid bedre end Staten at drive Erhverv. Jeg vil altsaa paa min Gruppes Vegne gaa ganske imod Tanken om Statsdrift med Hensyn til Ulykkesforsikring her i Landet.

Men med Hensyn til disse Forsikringsforbund er der visse Bestemmelser, som jeg